

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Λοιπὸν ἐμπρός, βρέ Περικλῆ... τί κάθεσαι ἀκόμα;
σπαθὶ ἀμέσως ἀρπάξε μὲ χέρι καὶ μὲ στόμα,
καὶ πάρε ὄρη καὶ βουνὰ καὶ ρέματα καὶ δάση,
ὅπου κι' ὁ σιδηρόδρομος αὐτὸς νὰ μὴ μᾶς φθάσῃ,
καὶ σκότωνα καὶ σκότωνα μὲ τόνα κι' ἄλλο χέρι...

Π. — Τί πράγματα ἢ γλώσσα σου, βρέ Φασουλῆ, προφέρει;

Φ. — Ἐμπρός σου λέω, Περικλῆ, κι' ὁ πόλεμος πλακόνει,
ροδίζει 'στὴν Ἀνατολή, 'στὸν Πίνδο ξημερώνει.
'Ο Σώλσβουρου 'στὴ ράχη μας ζητεῖ νὰ ξεθυμάνῃ,
ὁ σὶρ Ρουμπὸρδ τσακόνεται μετὰ τοῦ Δεληγιάννη,
ὁ Δεληγιάννης μιὰ κλωτσιὰ 'στὰ πσινα τοῦ δίνει,
ὁ βασιλεὺς εἰρηνικὸς δὲν ἐννοεῖ νὰ μείνῃ,
'στῆς ἀστραπῆς τὸ ἄλογο τεντόνεται καββίλα,
καὶ χάνεται σὰν ἀστραπὴ ἀπ' τὴν πολλὴ πηλάλα,
παντοῦ συλλαλητήρια κι' ἓνα σωρὸ ἀσκέρι,
πάλι ταππάδες ἀρπάξαν παντιέρες εἰς τὸ χέρι,
καὶ πάλι ἐνθουσιασμός καὶ πάλι συγκινήσεις,
καὶ πάλι γιὰ τὸν πόλεμο γενναῖται προσφωνήσεις,
ὁ Δούνης πάλι φαίνεται ἀτρόμητος 'στὴ μίση,
καὶ τρέχει κόσμος 'πίσω του πολὺς γιὰ νὰ τὸν δέσῃ,
γιὰ πόλεμο 'στὸ Σύνταγμα πηγαίνει νὰ φωνάξῃ,
ἀλλὰ τὸν πιάνουν μερικοὶ καὶ πάει νὰ λυσαῖξῃ·
πέφτει 'στὴ γῆ λιπόθυμος ὁ ρήτωρ Ἀφεντούλης,
μὲ τὸν Ρουμπὸρδ τσακόνεται κι' ὁ κύριος Σταμούλης,
μία κυρία ἐγκυος ἐκ φόβου ἀποβάλλει,
'στὸν Περαιᾶ γιὰ κατοχὴ πλακόνουν Ἀγγλοῦ ἄλλοι,
ὁ Μπούμπουλης τινάζεται 'στῶν κανονιῶν τὸν κρότον,
κι' ἀντεπεξέρχεται βαρὺς καθ' ὄλων τῶν τρικρότων
καὶ ἀντηχεῖ ἐκ τῶν βροντῶν τῶν θαλασσῶν τὸ ρεῦμα,
ὁ δὲ Τσιγγρὸς 'στὸν Θεοδωρῆ μεγάλο δίνει γεῦμα,
κι' ἐκεῖ ποῦ τὰ ποτήρια των χαροῦμενοι τσουγκρίζουν,
καὶ τρῶν καὶ πίνουν, καὶ οἱ ὀδοὶ τὴν Ἄρτα φοβερίζουν,
κτυπᾷ ἢ πόρτα τοῦ Ἰσιγγροῦ... ποῖός εἶναι τέτοια ὦρα;
— ὁ Κουρτοπάσης ἐρχεται μὲ ὄλη του τὴ φόρα —
— Κι' αὐτὸς ὁ διαολόλωλος ἴντα ζητεῖ νὰ κἀνῃ;
— Νὰ δώσῃ διακοίνωσιν σφοδρὰν 'στὸν Δεληγιάννη. —
— Μὰ πάλι διακοίνωσις;... ὁ Θεοδωρῆς φωνάζει,
καὶ τὸ γλυκὺ του πρόσωπον ἀμέσως συννεφιάζει,
στέλλει τὸν Πρίσβυ ὁ Τσιγγρὸς 'στὸ διάβολο πεσκέσι,
ὁ Θεοδωρῆς τὴ σοῦπα του ἀφίνει μὲς 'στὴ μίση,
καὶ δύο δύο τὰ σκαλιὰ τοῦ Χιῶτη κατεβαίνει,
καὶ 'στὸν Μεγαλειότατον, βρέ Περικλῆ, πηγαίνει.
Κι' ἰδοὺ! μικρὸν συμβούλιον καὶ πάλιν συγκροτεῖται,
ἢ νέα διακοίνωσις μὲ σκέψιν συζητεῖται,
κι' ἀφοῦ πολλὰ ὠμίλησαν κι' οἱ δύο θαρραλίως,
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μετὰ τοῦ βασιλέως
ἀποφασίζει πόλεμον καὶ μέχρι τῶν ἐσχάτων,
κι' ἡ Φῆμη μυριόστομος ἐκ τῶν τετραπεράτων
τὸ θαρραλέον μῆνυμα παντοῦ τῆς γῆς σαλπίζει,
κι' ὁ κύριος Σαλισβουρὺ ἀπὸ θυμοῦ ἀφρίζει,
κι' ἀράζουν 'στὸ λιμάνι μας φεργάδες καὶ βατσέλα...
Π. — Παρακαλῶ, βρέ Φασουλῆ, εἰς τὰ μηαλά σου ἔλα,

μὴ μοῦ ἐνθουσιάζῃσαι παραπολύ, κασιῶη,
καὶ μὴ νομιζῃς, βρέ, καὶ σὺ τὸν πόλεμον πκιγνίδι.
Φ. — Τί λές, βρέ ἀφιλότιμε καὶ καθαρμα τῶν ὄντων;
τί λέξις σου διέφυγε τὸ ἔρκος τῶν ὀδόντων;
Δὲν εἶσαι σὺ ποῦ ὡς προχθὲς γιὰ πόλεμο ἐλύσασα
καὶ θούρια ἐτόνιζες καὶ ὄλο ἐξεφύσας,
κι' ἐνῶ ἐγὼ ἐζάρωνα καὶ σοῦλεγα πῶς σφάλεις,
ἐσὺ θρασυδειλότατον ἐντόνωσ μ' ἀπεκάλεις;
Καὶ τώρα, βρέ, ὅπου κι' ἐγὼ γιὰ πόλεμο φωνάζω
κι' ὡς πύρινον Ἡφαιστείον φλογίζομαι καὶ βράζω,
σὺ ἄλλαξες πολιτικὴν καὶ τὴν εἰρήνην θέλεις;...
Ἄ! ὄχι, μὰ τὰ μάρμαρα ἐκεῖνα τῆς Πεντέλης,
μὰ τῶν πατέρων τὰς σκιὰς καὶ μὰ τὴ γῆ μας τούτη,
δὲν θ' ἀποφύγῃς, ἄτιμε, κι' ἐφέτος τὸ μπαροῦτι.
Π. — Βρέ Φασουλῆ, παρακαλῶ, εἰς τὰ μηαλά σου ἔλα
καὶ μὴ θαρρῆς ὁ πόλεμος πῶς εἶναι παῖξε γέλα.
Φ. — Ἄ! ὄχι, ἀφιλότιμε, καὶ σὺ θὰ πολεμήσῃς...
ἄς ἔλθῃ κατεπάνω μας Ἀνατολὴ καὶ Δύσις.
Τί θέλουν ἀπὸ μᾶς, μωρέ, οἱ Τόρες κι' οἱ Οὐίγοι;
ὦ! βάστα με, βρέ Περικλῆ, καὶ ὁ θυμὸς μὲ πνίγει.
Καὶ δὲν μοῦ λές, παρακαλῶ, σὸν Περαιᾶ τί θέλει
αὐτὴ τῶν Φράγκων ἢ αἰσχρὰ καὶ βάρβαρος ἀγέλη;
κι' ἔχουν δικαίωμα λοιπὸν νὰ κάνουν ὅ,τι θέλουν,
κι' ἄμα ζητοῦνε πόλεμο τοὺς στόλους των νὰ στέλλουν,
καὶ ὅταν θέλομεν ἡμεῖς νὰ ζῶμεν ἐν εἰρήνῃ,
χωρὶς κανένα νὰ 'ρωτοῦν, νὰ πολεμοῦν ἐκεῖνοι;
Κι' ὅταν αὐτοὶ τσακόνωνται καὶ πᾶν κατὰ διαβόλου,
τοὺς ἐμποδίζομεν ἡμεῖς, βρέ Περικλῆ, καθόλου;
Λοιπὸν δὲν εἶν' ἐλεύθερος κανεὶς νὰ πολεμήσῃ,
καὶ ὅταν θέλῃ κρουνηδὸν τὸ αἷμα του νὰ χύσῃ;
κι' αὐτὸ τὸ αἷμα, Περικλῆ, ὅπου σφριγᾷ ἐντός μου,
δὲν εἶναι κτῆμα μου, μωρέ, ἀπέναντι τοῦ κόσμου;
κι' ἂν μοῦ κατεβῇ ἐξαφνα καὶ ἂν μοῦ στρίψ' ἢ βίδα
κι' ἐπιθυμήσω νὰ χυθῇ ρανίδα πρὸς ρανίδα,
καὶ χάριν γούστου, φίλε μου, καὶ τῆς ἐλευθερίας,
θὰ μ' ἐμποδίσῃ ὁ Βίσμαρκ κι' ὁ τῆς Σαλισβουρίας;
κι' εἶσι λοιπὸν τὰ δίκαια καταπατοῦνται ὄλα
μ' ὀλίγα μόνον τρίκροτα κι' ὀλίγα πυροβόλα;
Μακρὰν λοιπὸν, ἀντιχριστοὶ, μακρὰν, βαρβάρων πλήθη...
τόσον θυμὸν αἰσθάνομαι 'στὰ λάσιά μου στήθη,
ποῦ εὐχαρίστως θάτρωγα τὸν Σώλσβουρου μπιφτέκι.
καὶ κάθε Ἀγγλο παλαβὸ καὶ Γερμανὸ ζευζέκη.
Π. — Βρέ Φασουλῆ, παρακαλῶ, εἰς τὰ μηαλά σου ἔλα,
καὶ μὴ θαρρῆς ὁ πόλεμος πῶς εἶναι παῖξε γέλα.
Φ. — Φτοῦ! νὰ χαθῆς, παληόσκυλο, χωρὶς ζῶν καὶ ρώμην...
σὲ καταγγέλλω παρευθὺς 'στὴν δημοσίαν γνώμην
ὡς ἀνανόρον, θρασύδειλον, αἰσχρότατον προδότην,
ὡς Ἐφιάλτην βρωμερὸν καὶ ὡς Ἰσακariώτην,
κι' ἐπάνω εἰς τὴ ράχη σου τὰ χέρι μου ξαμόνω,
κι' ἐγὼ σὲ δέρνω σήμερα κι' ἐγὼ σὲ μπαγκλαρόνω.